

heder at foretage en saadan Vurdering. Men jeg vil rette det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, om han ikke kunde være tilbøjelig til at arbejde med paa et Lovforslag, der gik ud paa at stille til Raadighed for Ministeren nogle Beløb, som kunde anvendes for de Kommuner, der androg om Tilladelse til, altsaa efter egen Tilskyndelse, at foretage en saadan Vurdering til Ejendomsskyld, at man vurderede Grundene for sig og Bygningerne for sig. Hvis den højtærede Minister kunde udtale nogen Sympati med et saadant Forslag, og hvis vi kunde tænke os, at et saadant Forslag kunde blive gennemført her i Rigsdagen, tror jeg, der vilde være vundet noget derved, og jeg skal meget indtrængende henstille til den højtærede Minister, at han giver et imødekommende Svar i saa Henseende. Selv om man vil sige, at det var ikke noget, som blev gjort hele Landet over, og at derved vilde Virkningen af en saadan Fremgangsmaade være i højeste Grad begrænset, vil jeg dog mene, at man vilde kunne gøre nogle Stikprøver af, hvordan Forholdet er, og at det kunde være i høj Grad vejledende, naar der kunde blive Tale om en Lovgivning paa dette Omraade.

Min Stilling til dette Spørgsmaal maa selvfølgelig gøre, at jeg ikke har kunnet ønske, at de Vurderingsmyndigheder, vi nu have ved Vurdering til Ejendomsskyld, blive de samme som de, der skulle vurdere den Værdistigning, der kan fremkomme i Anledning af Jernbaneskylden. Jeg mener blandt andet, at de Vurderingsmyndigheder, vi have til Ansættelse af Ejendomsskyld, have nu en Gang deres Regler at gaa ud fra og Regler, der ere forskellige fra de Regler, jeg kunde ønske, der skulde gælde ved Vurderingen med Hensyn til Værdistigningsafgiften, idet de ere vante til at tage Bygningerne med, idet de ere vante til at taksere en Ejendoms Værdi i Handel og Vandel med de Forbedringer, som ikke følge af Samfundsforanstaltninger, men som Besidderen, Brugeren, Ejeren af Ejendommen har frembragt. Jeg mener derfor, at det vilde have været heldigere — men kun under den Forudsætning, at man nøjes med at tage Grundværdistigningen —, at man fik an-

dre Myndigheder til at taksere. Man kunde bruge nogle af de nu bestaaende, men med Tilføjelse af et andet Element, i Stedet for at holde sig alene til de Vurderingsmyndigheder, man har i Øjeblikket.

Jeg tør ikke gøre mig noget Haab om, at det Standpunkt, jeg har indtaget i Kommissionen, vil kunne gennemføres hverken i Folketinget eller i Landstinget; jeg tror imidlertid, at der under en Diskussion om Ændringsforslag, naar den Tid kommer, alligevel vil kunne naas nogen Tilslutning til det Standpunkt, jeg staar paa, og jeg begrundet mit Haab i saa Henseende paa, at man fra Kommissionens Side allerede har været imødekommende overfor forskellige af de Ting, jeg nævnedes ved Sagens Behandling i Fjor, da Værdistigningsafgiften kom som et Tilhæng til Jernbaneloven. Jeg kan huske, at jeg den Gang stillede Ændringsforslag om, at vi ikke skulde have en Kapitaludbetaling, men at vi derimod skulde have en aarlig Rente af Værdistigningen. Ja, den Gang holdt man fra Flertallets Side meget stærkt paa Kapitaludbetalingen. Nu er man gaaet bort derfra og er for saa vidt gaaet over til det Standpunkt, jeg stod paa i Fjor, som man er gaaet med til Renten. Men saa er det, som om man er bleven bange for det Skridt, man har taget, idet man har sagt, at ud over 30 Aar er det dog ikke værd at gaa, vi ville i alt Fald aabne en Adgang for ham, som skal betale Afgiften, til at komme med en Kapitaludbetaling, saa at han kan faa afføst den Byrde, der kommer til at paahvile hans Ejendom derved, at Byrden kapitaliseres efter 4 pCt. og udbetales paa een Gang. Der er flere Steder, paa hvilke man har flyttet sig ikke saa ganske lidt, derfor kunde jeg have nogen Grund til at antage, at man, naar Sagen kommer til videre Behandling paa Rigsdagen, kan flytte sig yderligere i Retning af det Standpunkt, jeg har indtaget, og det vil jeg selvfølgelig ikke være ked af. Det er bl. a. ud fra den Forudsætning, jeg udtaler mig om Lovforslaget, saaledes som jeg udtaler mig i Dag.

Jeg er heller ikke enig med Flertallet, naar det har sat en Begrænsning for den Tid, i hvilken Jernbaneskylden skal betales. Jeg er ikke alene uenig i den Begrænsning, som er sat derved, at man ved-